

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2011. június 9.
(csütörtök)

Földvári Tibor

A JÉZUSNAK KEDVES ADAKOZÓ

Alapige: Mk 12,41-44

Amikor Jézus leült a templomi persellyel szemben, nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, egy szegény özvegyasszony pedig odamenne beledobott két fillért, azaz egy krajcárt. Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk mennyei Atyánk, hogy a külső körülményektől függetlenül igaz, te minden tekintetben kegyelmes és megtartó Isten vagy. Áldunk, hogy az énekekben is, a köszöntő igében is isteni szeretetedet, tiéidben gyönyörködő jellemződet hirdetted meg. Köszönjük Urunk, hogy te akkor is örülsz a te népeden, amikor látod bűneit, hamisságait, mert Jézusban tekintesz akkor is ránk és megtisztítasz, meggyógyítasz, kegyelmedet adod. Szeretnénk azt is megköszönni Urunk, amikor Lelked által tudunk neked engedelmeskedni hittel, amikor a bajok között is merünk bízni benned. Szeretnénk arra kérni Urunk, hadd lehessen az életünk igazi hálaáldozat. Kérünk Urunk, hogy akik ismernek bennünket, lássák rajtunk, hogy mi tebenned örvendezünk. Áldunk Atyánk, hogy készülhetünk Pünkösöd ünnepére. Kérjük Urunk, hogy a mostani igehirdetés üzenetében is készíts bennünket az ünnepre, a te szavad lehessen ünnepélyessé nekünk és a gyülekezet közösségében hadd imádjunk téged. Köszönjük, hogy a mostani munkanap végén is megállhatunk fizikailag is, elcsendesedhetünk lelkileg is és köszönjük Atyánk, hogy Lelked által igéden keresztül szólsz hozzánk. Szeretnénk megérteni a te szavad és cselekedni azt. Hadd lehessünk Atyánk a te gyönyörűségedre, ahogyan az Úr Jézus is lehetett földi élete során. Az ő érdeméért kérünk, hallgasd meg imádságunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor ezt az ismerős történetet én is olvastam a Bibliaolvasó kalauz szerint, az Úr egy egészen új üzenetet engedett megértenem. Hadd mondjam el rögtön az elején, a fölöslegükből adó emberek adományát én mindig negatívan értelmeztem, de ahogy elcsendesedtem az igén és a magyarázatokat is olvastam, megértettem, hogy a gazdagok közül nem feltétlenül mindenki gonosz lelkülettel vetett ebbe a perselybe. A történetben sokkal fontosabb azonban, hogy Jézus hogyan viszonyul azokhoz, akik beledobták az adományukat a perselybe. Nem is annyira az özvegyasszonyról lesz most szó, hanem az Úr Jézusról, hogyan érez ő, figyelve mindazt, ami történik ott a templomban. Jézusnak fontos az adakozás, Jézusnak kedves az adakozás és aki így adakozik, az Jézusban bízva adakozik, mert szükség van rá.

Nagyon fontos, hogy Lukács evangélista és Márk evangélista írta le csupán ezt a bibliai történetet. Lukács sokkal rövidebben ír erről, Márk evangélista viszont részletesebben tudósít elsősorban arról, hogy Jézus mit tesz. Lukács csak ennyit ír: „Amikor feltekintett, látá, hogyan dobnak a perselybe”. Márk pedig ezt írja: „És leülvén Jézus a templomperselynek átellenében, nézte, hogy a sokaság miként vet pénzt a perselybe.” Valószínűleg mi is furcsának éreznénk, hogyha valamelyik presbiterünk odaülne a kijáratnál és kifejezetten azt figyelné, mennyi pénzt dobunk a perselybe. Kellemetlen érzés lenne, mert a pénzügyekről az adakozás szempontjából is úgy érezzük, hogy még ha lehetne én se tudjam, mennyit adok, még kevésbé mások.

Nagyon érdekes, hogy az Úr Jézusnak köze van ahhoz, hogyan adakoznak, legalábbis akkor és ott. Nemcsak odapillantott és észrevett valamit, hanem kifejezetten azért ült oda az egyikhez, a tizenhárom perselyes ládika közül. Az ősi szó „nézte”, azt jelenti, hogy figyelmesen szemlélte, ki mennyit, vagy mit tesz bele. Tehát ebből tudjuk, hogy Jézusnak fontos volt, hogyan adakoznak az akkori hívők. Az ószövetségi időben is a perselyezés, ugyanúgy, mint az újszövetségi időben, Isten népének a hálából való cselekedete volt, az Úr iránti szeretetet tükrözte mindig, amikor adtak az Úr dolgaira, adtak az Úrnak anyagiakban. A magyarázatok azt írják, hogy a templomban 13 trombita formájú perselyes ládikó volt és ebbe dobták bele az adományaikat. Ez az asszonyoknak fontos volt, hiszen ők nem mehettek be bizonyos helyekre a templomon belül, nem véletlen, hogy a perselyek ilyen helyen voltak elhelyezve.

Az adakozás az ószövetségben is azt fejezte ki, hogy a hívő nép tudja minden Istené, ő ajándékozott meg bennünket mindig ajándékaival, mindennel, bármink, amink van, csak azért lehet a miénk, mert az Úr adta. Nemcsak az anyagiak terén, hanem lelkileg is. Ezért nagyon fontos, hogy az adakozás sem csupán pénzbeli adomány lehetett, pénzbeli adomány formájában történhetett már az ókorban is, hanem lelki értelemben hálaáldozatot jelentett, ami tulajdonképpen akármilyen cselekedetet, odaszánást jelenthetett az ó- és az újszövetségi hívő nép életében. Ezért mondja a Római levélben Pál apostol, hogy szánjuk oda a mi testünket, tagjainkat az Istennek.

Hadd mondjak el egy egyszerű példát. Az egyik ifjúsági csoportunk tagja, valószínűleg nem tud eljönni a csoport csendes hetére, mert reménység szerint nyáron is munkája lesz, viszont szolgál a Kaperneum csoportban, ahol biztosan lesz feladata. A szabadságos idejéből egy hetet arra fog szánni, hogy a csoport tagjaival együtt legyen egy csendes héten, konferencián. Ez a szó fizikai és lelki értelmében is adomány, ajándék, szabadságos időből, a barátaival való együttlét idejéből szán oda egy hetet arra, hogy az Úrnak szolgáljon. Az ilyen fajta adomány valószínűleg ismerős mindannyiunk előtt.

Jézus cselekedetében beszédes, hogy ő nagyon fontosnak tartotta az adományozást. Neki is fontos volt, hogy az akkor élő, ószövetségi hívő emberek mennyire szeretik a mennyei Atyát, azt az Urat, akit követett Izrael népe. Hiszen a szívük állapotát tükrözte, ahogyan és amennyit a perselybe dobtak. A megelőző versekben leírt történetben nagyon szomorú, hogy igen sok olyan írástudó volt akkor és ott, akiknek a szíve nagyon távol volt az Úrtól. A gonoszáguk, képmutatásuk például abban is megmutatkozott, hogy még az özvegyeket is bántották. Nem véletlen, hogy éppen eme gondolatok után írja le Márk és Lukács evangélista a szegény özvegyasszony két fillére történetét. Vannak olyan lelki vezetők, akiknek a szíve nagyon gonosz. Korábban mindig azonosítottam a fölöslegből adókat az ilyenekkel, ami tévedés volt a részemről. Voltak olyanok, akik a fölöslegükből azért adtak, mert nem szerették az Urat, de lehettek olyan gazdagok is, akik örömmel és szívből adtak, őszinte hálából Istennek.

A történetben az is látszik, hogy Jézus annyira fontosnak tartja ezt az eseményt, hogy a tanítványait is odahívja magához és a „bizony mondom nektek” kifejezéssel jelzi, hogy valami nagyon fontosat kíván nekik tanítani ennek alapján. A „bizony mondom nektek” mindig a legfontosabb kijelentéseket tartalmazza számunkra. Tehát, nemcsak Jézusnak fontos, hanem ő úgy érzi, hogy nagyon fontos azoknak is, akik követik őt. Ismerve az Újszövetség többi könyvét és leveleit, tudjuk, hogy valóban az újszövetségi gyülekezet számára is nagy tanulság lehet ennek az asszonynak a tette, illetve a hangsúly azon van, ahogyan az Úr Jézus viselkedik, gondolkodik ennek az asszonynak a tette kapcsán. A tanítványoknak is legyen fontos az, ami az Úrnak. Nekünk is legyen fontos, hogy mi hogyan adunk illetve hogyan adnak mások annak a mennyei Atyának, akit mi is szeretünk, szeretni akarunk. Ez a hogyan szempontjából is fontos.

Az Úr Jézusnak ma is fontos, hogy az övéi hogyan adakoznak a mennyei Atyának. A mennybe ment Jézus dicsőséges testben ott van, igéje és Lelke által itt velünk és ma is ugyanúgy nézi, nem leülve, de nézi hogyan adnak neki az övéi hálából, szívből. Figyeli az életünket, az odaszánásunkat, és figyeli természetesen azt is, hogy amikor pénzbeli adományt adunk, azt milyen szívvél tesszük. Mit lát rajtad, mit lát rajtunk, mint közösségen az Úr az adakozás terén, akár fizikai, pénzbeli, akár a lelki odaszánás terén?

A történet folytatásából kiderül, hogy Jézusnak nemcsak fontos volt, hanem neki nagyon tetszett az is, ahogyan ez az asszony adott. Az Atya gyönyörködött a Fiúban, amikor vállalta a megkeresztelkedést Keresztelő János

által, akkor szólalt meg az Atya, hogy „te vagy az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm”. Jézus megkeresztelkedése jelezte, hogy ő valóban odaadja magát teljesen arra, amire az Atya küldte őt. Ez abban is látszik, hogy a megkísértéskor rögtön utána a Lélektől, szinte kényszerítve a Lélektől, ment arra a helyre a pusztaba, hogy megkísértessék, hogy a Sátánnak is látnia kelljen, hogy ő maximálisan odaszánja magát teljesen az Atyának. Fizikailag és lelkileg az ő egész lénye olyan, mint aki nagyon szereti az Atyát, ezért mindent úgy akar tenni, ahogyan ő akarja. Mindent oda akar adni az Atyának, nem akar semmit megtartani. Mindezt azért is, hogy a bűnösöket, minket megváltson.

Itt arról van szó, hogy az Úr Jézus örömmel megjegyzi, hogy a szegény özvegyasszony többet vetett, mint a többi. Jézus nagyon örült annak, hogy legalább egy valaki volt, akinek a szíve állapota a mennyei Atya iránti szeretetet tükrözte. Itt hangsúlyozom újra, hogy voltak, akik a fölöslegükből vetettek nagyon sokat. Biztosan voltak olyanok is, akik szívből tették, az is kedves volt az Istennek, de Jézusnak mégis az a legkedvesebb, amikor az dől el, hogy mindenem az Úré. Teljes szívből és teljes lélekből szerette ez az özvegyasszony az Atyát, az Istent. A szív állapota, a gondolkodásmód a hívő ember, a hívő közösség esetében is kétféle lehet a történet szerint. Lehet nagyon szeretni az Istent a fölöslegből csupán és lehet nagyon szeretni az Istent a mindenből, a mindennel.

Magamat is ismerve két jellemző gondolatot mondok el. Az egyik a negatívabb. Én is tudom mindig elméletben, hogy mindent, amit az Úrtól kaptam, az enyém – itt a hangsúly az enyémen van – én szereztem, persze Isten segítségével, az ő áldásával. Ilyenkor a kérdés úgy hangzik, hogy mennyit adjak vissza az Úrnak az enyémből és ez sokszor csupán a fölösleg lesz. Egészen más az a gondolkodásmód, amikor merem azt hinni, hogy mindenem, amim van, egyedül az Úré. Amit tőle kaptam, amivel rendelkezem csakis Istené, ezért mennyit tartsak meg abból magamnak? Itt nem arról van szó, hogy minden vagyunkat oda kell adni. Vannak akiknek oda kell adni, mert ebben élnek meg az Úr iránti szeretet teljességét, de egészen más a hangsúlya annak, hogy valami az enyém, vagy az Úré és amit adok az Úr iránti szeretet milyen mélységével teszem. Nagyon fontos, hogy ennek a történetnek a megelőző szövegekörnyezete is, amikor egy farizeus megkérdezi Jézustól, hogy mi a legnagyobb parancsolat. Válaszként a szeretet parancsát Jézus maga mondja el: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből”. Ez az első parancsolat és a második hasonló ehhez: „Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.”

A szegény özvegyasszonynak az adakozása a teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével, erővel való szeretetet tükrözte. A szó legszorosabb értelmében odaadott mindent Istenének, nem akart magának megtartani semmit abból, amivel rendelkezett, amit Istentől kapott. Ő akkor ott úgy érezte, az egész vagyonát. Itt az a szó szerepel, amit jól ismerünk: bios. Ebből a szóból származik a biológia szó is például, de jelenti az életet is, mind azt, amivel rendelkezik az ember, az ő egész vagyonát, az egész életét, mindenét oda adta az Úrnak. Ezt

csak az Istenben bízva tudja megtenni a hívő ember ma is. Fontos, hogy ennek az asszonynak nem maradt semmije. A hangsúly itt azon van, hogy neki volt két fillérje és ezt a kettőt oda adta az Úrnak, pedig megtarthatta volna abból magának egyet elvileg, de ő úgy érezte, hogy mindent odaad.

Vajon a testvérek ezzel hogyan vannak? Nekem, ha kevesebb van, akkor könnyebben adok oda mindent az Úrnak. Ha már sok, akkor jobban meggondolja az ember, hogy olyan nagy összeget odaadjon-e Istennek. Ilyen alapon lehetne azt mondani, hogy ennek az asszonynak könnyebb volt odaadni mindenét – a mai „modern” gondolkodás szerint. De ne felejtsük el, hogy ennek az asszonynak nem maradt semmije. Az a fontos, hogy Jézusnak kedves volt, mert a szíve állapotát tükrözte, amit tett és ahogyan tette. Nem a fölösleget akarta, ha egyet ad csak oda, akkor a másiktól vehetett volna magának valamit. Azonnal odaadni mindent az Úrnak.

Amikor nem pénzről van szó, hanem másféle adományról – akár fizikai, akár lelki –, az valóban lelkiület kérdése. Milyen lelkiület jellemzi az ilyen embert? Édesapámat ilyen embernek ismertem, akit sok feladat várt otthon, amikor hazajött a munkából, a Tsz-ből és otthon kellett ápolnia a szőlőt és a kertet, de ha Sípos Ete Álmos tiszteletes úr jött és szólt kérve, hogy jöjjön a parókiára valamit megcsinálni, akkor mindent letett és ment a parókiára, mert segíteni kell az Úrnak. Nem a tiszteletes úrnak csupán, hanem az Úrnak. Olyan lelkiület jelent meg a hívő ember életében, hogy az első mindig az Úr. Lehet, hogy nagyon fontos, halaszthatatlan feladatom van, de mégis félre kell tenni egy időre, mert fontosabb lett, az Úr iránti szeretet ezt jelenti.

A történetből nem derül ki, hogy ennek a szegény asszonynak voltak-e gyermekei. Ha voltak, akkor nekik is nagyon szegényeknek kellett lenniük, vagy ha nem voltak szegények, csak nem gondoskodtak ő róla. Ez az asszony úgy tűnik teljesen egyedül van és semmije sem marad, mert mindenét odaadja Istenének. Őt teljesen betölti az Isten iránti szeretet és úgy érzi akkor ott, hogy oda kell adnia mindenét. Az is igen fontos, amikor valaki azért mer vállalni több gyermeket, az ország állapotára való tekintet nélkül, a gyerekek jövőbeli kilátása ellenére, mert szereti az Urat. Otthoni lelkipásztoromék tizenegy gyermeket vállaltak és még a családjuk is kérdőre vonta emiatt őket. Ők hittel vállalták, ami szintén egyfajta adás, a szív teljessége, szeretet az Úr iránt és a belé vetett bizalom.

Az özvegyasszony mindent felvállalt az Úrért és ez nagyon kedves volt Jézusnak. A Korintusi második levélben olvassuk (2Kor 8,9), hogy amikor az Úr Jézus mindent odaadott, akkor ő is valamilyen szinten nagyon nagy szegénységet vállalt föl: „Mert ismeritek a mi Urunk, Jézus Krisztus jótéteményét, hogy gazdag lévén szegény lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” Jézusnak fontos az adakozás, és neki az is fontos volt, hogy odaadja magát mindarra, amiért az Atya küldte. Amikor arról van szó, hogy Jézusnak kedves az adakozás, ő gyönyörködik benne, akkor ez az ige arról beszél, hogy neki milyen kedves volt az is, hogy teljesen odaadja magát értünk. Ő teljesen szegénnyé lett, mindent föl adott értünk, mert így szeretett, hogy mi meggaz-

A JÉZUSNAK KEDVES ADAKOZÓ

dagodhassunk, hogy lehessen Atyánk, hogy lehessen örök életünk, az ő szegénysége által meggazdagodjunk. Jézus az Atyának adta oda magát teljesen, maximálisan engedelmes volt az Atyának, de mindezt értünk tette, illetve értünk is.

Amikor mi mindent odaadunk az Úrnak teljes szívvel, teljes lélekkel, akár anyagiakban, akár lelkiekben, akkor tulajdonképpen az Úrnak adjuk, de ebből mások gazdagodnak. Amikor perselyezünk, akkor azt azért tesszük, hogy az Úr népének a szükségére, vagy azok szükségére, akik még nem az Úréi, de szolgálunk közöttük és anyagiakra is szükség van vagy az erőnkre, az időnkre és adjuk örömmel.

Jézus is gazdag lévén szegénnyé lett, nagyon nehéz egy gazdagnak szegénnyé válni, szó lelki értelmében elsősorban, hogy adjon az Úrnak. Ehhez legelőször lelki szegénnyé kell lenni. Egy szegény özvegyasszony sem tud odaadni semmit az Úrnak, csak akkor, ha lelkileg is szegény, azaz tudom, hogy kié az életem, tudom, hogy kinek a kedvében akarok járni. Az Úr Jézusnak kedves tehát ennek az asszonynak a lelke, lelkülete, gondolkodása, mert ő ugyanúgy élt, gondolkodott, mint Jézus maga is. Tulajdonképpen Jézus példáját követjük mi is, amikor ilyen szívvel adunk bármit és bármennyit is.

Ennek a szegény özvegyasszonynak maximálisan bízni kellett továbbra Istenben. Az özvegyek az Úr Jézus idejében általában szegények voltak. Szomorú volt szinte mondani, hogy nekünk természetes – a Bibliában olvasva ezeket a történeteket –, hogy az özvegyek szinte mindig szegények. Pedig ennek nem kellett volna így lennie Izraelben, hiszen Isten a Mózesi törvényekben határozottan hangsúlyozta népének, hogyha szeretik őt, akkor szeressék nagyon az árvákat, özvegyeket, vigyázzanak, nehogy elszegényedjenek körülöttük. Akkor még nem volt szociális segítségadás, ezért Isten népének Izraelben is támogatniuk kellett a rászorulókat, azonban például az írástudók a maguk képmutatása megélésében éppen ennek az ellenkezőjét tették. Nemhogy adtak az özvegyeknek, hanem inkább elvettek tőlük. Az asszonyoknak nem is volt szabad dolgozniuk. Ruth történetében olvassuk például, hogy ő elmegy kalászokat szedgetni, nem volt joga arra, hogy Boáz földjén dolgozzon, Boáz és munkásai jószívűségére volt utalva, hogy megszedhesse az aznapra élelmet adó búzakalászt.

Az ősi szöveg nagyon hangsúlyozza az özvegy szegény voltát. Ő Isten részéről azt tapasztalta látszólag, hogy Isten népe nem nagyon szerette őt. Isten népe valószínűleg tőle is sok mindent elvett. Valamiért Isten elvette a férjét is már. Tehát ő nagyon sok mindent elveszített és ha Istenre gondolt, akkor joga lehetett volna azt mondani, hogy az ő Ura csak elvesz tőle, nem segít neki, nem ad neki jobb körülményeket. Az általa adott két fillér hihetetlen kicsi összeg volt. Egy átlagos munkás egy napi bére egy Dénár volt, és az egy fillér egy Dénár 128-ad része volt. Ez azt jelenti, hogy talán még kenyeret sem tudott volna venni magának ennyi pénzért. Tehát, nem volt semmije, de amikor Istenre gondol, tele van a szíve hálával és azt gondolja, ő mindent szeretne az Úrnak adni, ő annyi mindent kapott tőle, nem méltó arra, hogy akár egy fillért is megtartsion magának, hiszen az Úr szereti, gondoskodik róla.

Ez az asszony teljesen rábízta magát Istenre, pedig, ha a körülményeket, a körülötte levő dolgokat nézi, ha hitetlenül gondolkodik, akkor haragudhatna is akár Istenre. Az ő népe gonosztevői miatt is, de ő nem gondol semmi rosszat Istenéről, maximálisan bízik benne, még csak panaszt sem mond Istennek. Ebben a történetben ő hálából, teljes szívéből, teljes lelkéből, teljes erejéből ad az Úrnak. Az Úrnak szüksége van az ő két fillérjére, ezzel azt is kimondja, hogy Uram, te tudod, hogy nekem nem marad semmi, úgyhogy rád vagyok hagyatkozva. Bízott ez az asszony abban, hogy Isten beteljesíti majd az ígértét, amit mondott az ószövetségi kijelentésben sok helyen.

A 68. Zsoltár 6. verse így szól: „Árváknak Atyja, özvegyeknek bírója az Isten az ő szentséges hajlékában.” Ez azt jelenti, hogy lehet, hogy bántják az özvegyeket, de Isten meg fogja ítélni azokat, akik őket bántják. A „szentséges hajlékában” vonatkozhat a templomra, az Úr földi lakhelyére, de vonatkozhat a mennyei dicsőségre. A Példabeszédek 15,25-ben ezt olvassuk: „A kevélyeknek házát kiszaggatja az Úr, megerősíti pedig az özvegyeknek határát.” Itt is arról van szó, hogyha bántják az özvegyeket, az Úr lesz, aki megvédi a határukat. A 146. Zsoltár 9. verse: „Megoltalmazza az Úr a jövevényeket, árvát és özvegyet megtart.” A megtart a szó fizikai és lelki értelmében megőrzi az életét. Ez a szegény özvegyasszony az egész bioszát, az egész életét, vagyonát, mindenét odaadta az Úrnak. Ő bízik Isten ígéréteiben, bízik Isten gondoskodásában, tehát szereti az Urat és rábízta magát.

Amikor az újszövetségi gyülekezet szeretetszolgálatáról olvasunk, akkor azt azért is teszi Isten kijelentése, hogy ha már Izrael népe az ószövetségben nem vette komolyan, akkor az újszövetségi hívó nép annál inkább vegye komolyan, hogy Isten az ő népén keresztül akarja megtartani az özvegyeket és árvákat. A Cselekedetek könyve 6. részében arról olvasunk, hogy hét diakónust kell választani, mert vannak olyan özvegyek akikről már nem tud gondoskodni a gyülekezet, mert nincs elég szolgálója, az apostoloknak nincs arra ideje, hogy minden apró részlettel ők foglalkozzanak. Megválasztják a diakónusokat, hogy ne legyen olyan rászoruló a jeruzsálemi gyülekezetben, akikről nem gondoskodnak.

Jakab levelében arról beszél, hogy a hit cselekedetekben mutatkozik meg: „Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Atya előtt meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban és szeplő nélkül megtartani magát a világtól.” Istentisztelet, szeplő nélkül való a legfontosabb szeretet meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban, akkor is, ha ezek gazdagok, de a nyomorúság a gyász lelki terhe. Általában az első század keresztyén gyülekezeteiben is az árvák és özvegyek szegények voltak, rászoruló, nyomorúságban éltek. Jézus azért is akarta a tanítványainak megmutatni azt, amit ő látott ennek a szegény özvegyasszonynak a cselekedetében, hogy a tanítványokon keresztül tudhassa meg az újszövetségi hívó nép, hogy milyen az Úrnak kedves adakozás.

Ennek az asszonynak a példája nagyon sok hívó ember számára lett bátorító, az a két fillér megsokszorozódott, nagyon sok forinttá változott, de sorolni lehetne itt a többi pénznemet is, azon hívók esetén, akik máshol élnek és

A JÉZUSNAK KEDVES ADAKOZÓ

olvassák ezt a bibliai történetet és felbátorodnak arra, hogy adjanak az Úrnak. Hiszen a mennyei Atya is mindent odaadott értünk, „hiszen aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent mi nekünk”. Az Atya adta Jézust, vele együtt mindent, Jézus odaadott értünk mindent. Ha ilyen a mi Urunk, neki fontos az adakozás, kedves és a szívbeli adakozó ráhagyatkozhat, bízhat benne, akkor mi is odaadhatunk neki mindent. Lehet, hogy nem kell mindenünket odaadni, de odaadhatunk neki mindent, ami az övé.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy megismerhettünk és köszönjük, hogy bűnbocsánatot és kegyelmet adtál nekünk. Hálásak vagyunk, hogy annyi hamis gondolattól is megszabadítottál bennünket. Köszönjük, hogy most is abban bátorítasz, hogy merjünk neked adni. Hálásak vagyunk mennyei Atyánk, hogy amit neked adunk, azt tőled kaptuk. Arra kérünk Urunk, hogy őrizd meg bennünket minden hamis hittől, gondolattól, add nekünk azt a bizalmat, azt az őszinte, teljes szívből való szeretetet, amilyen az özvegyasszony életében is ott volt, de ami még inkább jellemezte a mi Urunkat, Jézust.

Köszönjük mennyei Atyánk, hogy mi is annyi mindent kaptunk már tőled a gyülekezet szeretetén keresztül. Hálát adunk neked, ha ebből valamit visszaadhattunk önekik. Kérünk téged arra Urunk, hogy ebben a mai világban, ahol mindenki csak szerezeni akar, de azonnal, hadd lehessünk mi olyan hívő nép, akik adnak neked. Kérünk téged azokért, akik nem akarják az életüket átadni neked, akik félnek téged követni teljes szívvel. Szabadítsd meg őket arra, hogy lehessenek szív szerint követőid. Imádkozunk Urunk azokért, akik szegények, akik árvák, vagy özvegyek, add, hogy a gyülekezet szeretete érje utól őket. Add Urunk, hogy ne legyen senki, akit nem tudunk szeretni. Kérünk téged arra Urunk, hogy ahol szükség van, rendelj oda szolgálókat, segítőket. Imádkozunk azért Urunk, hogy mindig add meg nekünk azt, amire szükségünk van, se többet, se kevesebbet ne adjál. Köszönjük neked Urunk, hogy amit te adsz, az mindig elég.

Imádkozunk Urunk népünkért is, adj a mi népünknek hozzád térést. Urunk, népünk vezetőinek is szüksége van a te kegyelmedre, kérünk, könyörülj rajtunk, hogy hadd hozzanak jó törvényeket, segítsd őket a mostani időszakban, tartsd őket alázatban. Kérünk Urunk arra, hogy a határon túl élő magyar testvéreinket is tartsd meg kegyelmedből. Köszönjük Urunk, hogy te gondoskodik róluk is.

Ámen.